

Hari ne estis certa, ke li povis klarigi. Li ĵus havis la plej bonan naskiĝdatrevenon de sia vivo—kaj tamen—li maĉis sian burgeron, provante trovi la ĝustajn vortojn.

“Ĉiu opinias, ke mi estas speciala,” li diris finfine. “Ĉiuj el la homoj en la Likema Kaldrono, profesoro Ciuro, sinjoro Olivandro...sed mi scias tute nenion pri la magio. Kiel oni atendas grandajn aferojn? Mi estas fama, kaj mi eĉ ne povas memori pri kio mi estas fama. Mi ne scias kio okazis kiam Vol-, pardonu—mi volas diri, je la nokto kiam miaj gepatroj mortis.”

Hagrid kliniĝis trans la tablo. Malantaŭ la sovaĝa barbo kaj brovharoj, li portis tre bonkoran rideton.

“V’ ne zorgu, ‘Ari. Vi lernos s’fiĉe rapide. Ĉiu k’mences al ‘a k’menco ĉe Porkal’, vi statos bone. Nur estu v’ mem. Mi k’mprenes, ke ti’ estes malf’cila. Vi estes apartigita, kaj ti’ ĉiam estes malf’cila. Sed vi ‘avos feliĉan tempon ĉe Porkal’—mi ‘av’s—kaj ankoraŭ ‘aves, fakte.”

Hagrid helpis, ke Hari eniru la trajnon, kiu kondukus lin reen al la Dursloj, tiam li donis al li koverton.

“Jen vi’ bileto por Porkal’,” li diris. “La unua s’ptembro—stacidom’ Kings Kros—ĉio klariĝes de la bileto. ‘Kaze de problemoj far la Dursloj, simple sendu al mi l’teron per vi’ strigo, ŝi scios kie trovi min...Ĝis la revido, ‘Ari.”

La trajno eliris la stacion. Hari deziris rigardi Hagrid ĝis kiam li pasis ekstervide; li leviĝis en sia sidejo kaj premis sian nazon kontraŭ la fenestro, sed li palpebrumis, kaj Hagrid estis for.HHH